

φρονάζει σὲ καθένα μισέλληνα Μαγαρό
καὶ σ' εἰς τῆς μαγάρους: εἶμα Βουλκὴν καὶ Γζάρο.

Ναί φθάνουν ἀπὸ πέρα
καὶ σὺ φωνῆ μητέρα,
παύεις τὸν κοπετόν.

Καὶ τώρα σὸν ἀρκοῦδα
χορεῖς σὲ βλοῦδα
Σουλτάνων δωρητῶν.

Φ. — Ναί, κί' ἐγὼ σὲ βλέπω μέρους μου, φέρε πόθων καὶ φανέ,
σὶτὰ κοράβια περπατεῖς
κί' ὀλοῖνα οὐζηγεῖς
τί κανόνι τὸν κάρη, Χόστις, Βικεῖς ἢ Κανέ.

Πλὴν ἐγὼ φωνάζω πέρα:
γί' αὐτὰ κάνει τὸ κανόνι,
ποῦ τὸ εἶχ' ἢ κοινητέρα
σὸν χρωσιτῶ καὶ δὲν πληρόνει.

Τώρα βλέπω τὰ φουσκῶνται τὰ πολεμικά τῆς στέρα,
κί' ὄρους ὀλοῖνα ἐπαλλήλους μεταθίτουν τὰ κοιβέρινα
μὲ τάντιορητὸ βόλα τοῦ Βουλκὸν τοῖς μεταφέρει
σὲ διάφορὰ τῆς μέρη.

Τώρα τὸ σὺμπαν πυρπολεῖ,
κανένα δὲν παρακαλεῖς,
ἀλλὰ μὲ βρόντους ἀπατῶεις
σὶτὼν ἀλλοφύλων τὰς βροσιτάς,
καὶ μήτ' ἐμμέρος σ' ἀγάλλεται καὶ σ' ἀδριάντας τάφω
δείχνεις τ' ἀποικνημάτα τῶν τόσων σου κολέφων.

Π. — Ποῖον ὄνειρον πολέμου... νίκης ἄστρον ἀναίττει...
τόπλοστῆσιον τοῦ Σιάγερ Μάνιχερ τουφέκια στέλλει
σὸυδὸν μεγάλου Σταγεμῆτου τοῖς μαχημοῖς φιλοσόφους
μὲ τὰς γλώσσας τὰς ἐστροφούς.

Σάλπιγγες ἤχουν πολέμου, κτύποι, ποδοβολητά,
μ' ὄπλα Μάνιχερ βρονχῆται νέος θηριώδης Ἄρης,
κί' ἀπὸ τὰ νεοφερμένα περισεύουν ἀρεκτὰ
καὶ γιὰ τοὺς ἀπαλλαγέντας καὶ τοὺς κνηνητῶς τῆς Βάρης.

Ὁ Βουδοῦρης ἐν τῷ μέσῳ πολεμῶρχων καλλινίκων
στρέφει λαῶρος πρὸς τὸν Αἴμον,
κί' ὄπλα σ' εἰς τοὺς διανέμων
Γτε παῖδες, ξεφρονίζει, κατὰ ληροσφυροδίκων.

Ἐσπολλίζονται κί' οἱ πρῶτοι κἀνθε νησιτικῆς ἀγέλης
κί' σερβάρμοις ἐκείνοις, ὃ καὶ πρῶτην τῆς Πετιέλης.
Ἐσπολλίζεται κί' ὁ κλήρος καὶ τὸ κἀνθε μοισατήρι,
πάντα νάχωμε πολέμου τῆς ἡμοῖρα μας γρασιτῶ,
κί' ἐπὶ τέλους συλλαμβάνουν τὸν Μπουλιτῶν τὸν κακομοῖρη,
ποῦ καλεῖται καὶ Σιαυρέκας καὶ Κουιρόκης ἐν ταυτῶ.

Νῆσι νίκης ἀλαλάζουν μὲ πολλὴν παροξυσμὸν
καὶ προσέχονται μὲ κόπον καὶ ζητοῦν προβιβασμὸν.
Διατάγματα πρὸς τοῦτο καταρτίζει κἀνθε κλάδος
κί' ἀναγράφεται ὁ ἐκείνα πῶς ἡ νίκη κῆται κόποις,
καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν Κορῶνα τῆς Ἑλλάδος
ἀπὸ τὰ συγγεολόγη νὰ γυριστῶ τῆς Ἐδρώνας.

γιά νὰ βάλῃ ἰσόνομά τῆς, ὅπως λέγ, φροσθὰ πλάτετῶ
σὲ προβιβασμῶν χωρετῶ,
τὰ σηκόνουν ἐπὶ μάλης οἱ βραβειῶνες τὰ κλέα
καὶ τὰ τρέχουν ἄρον ἄρον εἰς τὸν Ἀντιβασιλέα.

Πάλιν Στάδια κυττάζω κί' Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας,
σποῦ φόρμιγγες Πινδάρων τοῖς ἔμυθον εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἀθληταὶ συναμιλλῶνται μὲ Κροτωνιδίου μῦς,
ἄλται, παλαισταί, ἄρομεῖς.

Πλήθος ἔξωθεν συρρέει σ' ἵτην Ἑλλάδος τὸν κλαυθμόνα,
πάλιν Ἑλλήν φθάνει πρῶτος μὲσ' ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα,
πάλιν λαχὰ θριάμβων καὶ τερχάματα μεγάλα,
κί' ἔρχεται σ' ἵτην μῆμην δλων ἀλησιμόνητος φευγάλα.

Φ. — Νάτος... ἀπέως φθάνει
Σιμόπουλος ὁ πάνν.

Καὶ σὸν καλὸς μῆς ἤλθες μὲσ' ἀπὸ τὰς Ἐδρώνας,
ποῖον εἶδες, ποῖον δὲν εἶδες; πῶς τόσον εὐσιώπας;
Τι λὲν σ' οὐδὸν Γολουχόφονη γί' αὐτὴ τὴν Ρουμανία;
Τι ξέρες γιὰ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Μακεδονία;
Ξέρω πῶς ἂν ὁ Ράλλης δὲν πῆσῃ τὸν Ὀκτώβρη
θὰ πᾶμε κατὰ κρῆτος, κί' ἀπὸ τὸ Θοδὸ νὰ τῶβρη.

Τώρα ἔξυπνησα καὶ ξύπνα... φοικαλέα παραζάλη
μοῦ σοικεῖται τὸ κεφάλι.
Νόμιμα μὲ τὸ χάσις, Περικίετο μασκαρά,
πῶς σὲ κόσμον μυθικόσθ θὰ πετάξω μὰ χαρὰ
κί' εἰς ἐκαστοῖς παραδείσων ἐδνυχίας περιουσιῆς,
κί' εἶδα πάλιν ὄσα βλέπω καὶ χωρὶς νὰ πῶ χάσις.

Π. — Κί' ἐγὼ νόμιμα πῶς κόσμον θὰ μ' ἀφήραξες τερπνός,
ὄμως τίποτα δὲν εἶδα
παρὰ μόνον τὴν πατιρίδα,
ποῦ τὴν βλέπω καὶ ξυπνός.

Φ. — Τὴν ἐπάθαμε κί' οἱ δύο μας, Περικίετο πατριώτη...
Π. — Λέξον τὸ λοιπὸν σὴν λῆξι, Φασουλή γαιουσοπότη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν οἱ Χρυσικοῦποι — χρυσοῖρι ἰσόνομά των —
λαμπρὸν Ραφείον ἔδρσαν εἰς τὸ Κατῆστημὶ των,
καὶ τοῦτον διαορῆσαν ὡς διαρκεῖς ἐπόπται
Ἀράνης καὶ Χαλκωματῶς, ἄρδ φημιμομένο κῶπται.
Μὰ τί Ραφείον τέλειον, λὲς κί' ἐναί σὶτὰ Παρσί...
χαρὰ σὸν ποῦ τὴν τέχνη των θὰ πᾶρ νὰ γνωρισθῶ.
Ὅμως ἀποσῶσε κί' ἐμῆς τοὺς ταπεινοὺς σας ὀδύλους
σῆς τῶν συρμῶν οἱ λέοντες, καὶ μὲ βαρὶ διάδικον
προσρῆξετε ταχύποδες εἰς τοὺς Χρυσικοποῦλους,
ὀδὸς Σιαδίου κί' ἄντιμῶ σὶτὰ πᾶλλενον Ἀροσκίον.
Καὶ τώρα τοὺς εἰχαριστῶ γιὰ μὲ λίγα λόγη
μοῦ χάρισαν ἔχωραφιστὴ τὴν μόθη μου τὴν τζόγη,
ἂν κί' εἰχαριστοῖς γιὰ μῆς λογίεται μεγάλη
νὰ μὴν ἀπεικονίεται τῆς μόθης μας τὸ χάλι.

Ἡ ἔξουσιμένη Κατοχὴ τοῦ Βόκου, συμπολίται,
κατὰ μικρὰ φυλλάδια πετᾶται καλεῖται.